

INFORMACE O VYDANÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISECH, ČLÁNCÍCH A PUBLIKACÍCH

SBÍRKA ZÁKONŮ 2016

Částka 186 – čís. 465

Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 410/2005 Sb., o hygienických požadavcích na prostory a provoz zařízení a provozoven pro výchovu a vzdělávání dětí a mladistvých, ve znění vyhlášky č. 343/2009 Sb. Účinnost od 14. 1. 2017.

SBÍRKA ZÁKONŮ 2017

Částka 27 – čís. 75

Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 392/2003 Sb., o bezpečnosti provozu technických zařízení a o požadavcích na vyhrazená technická zařízení tlaková, zdvihací a plynová při hornické činnosti a činnosti prováděné hornickým způsobem, ve znění vyhlášky č. 282/2007 Sb. Účinnost od 1. 6. 2017.

Částka 28 – čís. 78

Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 173/1995 Sb., kterou se vydává dopravní řád drah, ve znění pozdějších předpisů. Účinnost od 1. 4. 2017 s odchylkami.

Částka 32 – čís. 87

Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška). Účinnost od 1. 4. 2017.

Částka 42 – čís. 117

Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 177/1995 Sb., kterou se vydává stavební a technický řád drah, ve znění pozdějších předpisů. Účinnost od 28. 4. 2017.

Částka 44 – čís. 123

Zákon, kterým se mění zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů. Účinnost od 1. 6. 2017 s odchylkami.

MODERNÍ OBEC

Číslo 2/2017

POUR, Jiří. **Zásah do vlastnického práva způsobený změnou územně plánovací dokumentace a právo na náhradu vzniklé škody**

Změny ÚPD lze považovat za vnější omezení vlastnického práva ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny a vlastník má právo na náhradu způsobené škody. Zákonná úprava náhrady škody v případě zrušení určení pozemku k zastavění je zakotvena v § 102 stavebního zákona.

Číslo 3/2017

BACHURA, Pavel. **Právo stavby a jeho využitelnost v praxi**
Zásada superficies solo cedit, vlastníci pozemku, stavebníci, účel práva stavby.

EPRAVO.CZ

PROCHÁZKA, Jakub. **Správní žaloba k ochraně veřejného zájmu**

Článek se zabývá subjekty, které jsou k podání správní žaloby výslovně uvedeny ve zvláštním zákoně. I po novele lze zákon o EIA považovat za zvláštní zákon dle § 66 odst. 4 s. ř. s., který spolkům splňujícím definici dotčené veřejnosti umožňuje podávat správní žalobu ve veřejném zájmu.

[Dostupné z: <https://www.epravo.cz/top/clanky/spravni-zaloba-k-ochrane-verejneho-zajmu-105414.html>. Publikováno 17. 3. 2017.]

VÝBĚR Z PUBLIKACÍ

FIALOVÁ, Eva. **Územní plánování – od územně plánovacích podkladů po územní rozhodování**

Text je zaměřen na praktické uplatňování stavebního zákona a prohloubení celkového přehledu o nástrojích územního plánování. Jsou zde vysvětleny vzájemné vazby a smysl jednotlivých nástrojů. Důraz je kladen na využití nástrojů územního plánování pro přípravu a umístění staveb. V textu je zodpovězen výběr nejčastějších dotazů z praxe.

[Informační centrum ČKAIT, Praha: 2017, 84 s. ISBN 978-80-8743-883-1]

*Výběr z právních předpisů a publikací:
Bc. Tamara Blatová, DiS., ÚÚR*

PROBLEMATIKA DORUČOVÁNÍ VE SPRÁVNÍM ŘÍZENÍ

Aby bylo správní rozhodnutí perfektní a obstálo při přezkoumání v odvolacím či následně v soudním řízení, musí nejen vycházet z řádně zjištěného stavu věci, být v souladu s právními předpisy a řádně odůvodněno, ale v neposlední řadě musí být i řádně doručeno účastníku řízení. Rozmanitost způsobů doručování vede nezdědky k fatálním chybám v doručování, které mají vliv na celý proces řízení, a vedla ke snaze ucelit uvedenou problematiku a poukázat na situace, které mohou při doručování nastat.

V obecné rovině dle ust. § 19 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů platí, že písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil, a povinně se doručuje prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, pokud ji má subjekt zřízenou a pokud to umožňuje povaha dokumentu a nedoručuje-li se mu veřejnou vyhláškou či na místě. **Datová schránka je elektronické úložiště, které je určeno k doručování písemností od orgánů veřejné moci a k provádění úkonů vůči orgánům veřejné moci.** Je možné odlišit datové schránky, které jsou zřizovány bez žádosti a na žádost. Datové schránky jsou **povinné** pro právnické osoby zapsané v obchodním rejstříku, právnické osoby zřízené zákonem, organizační složky podniku, zahraniční právnické osoby zapsané v obchodním rejstříku, advokáty, daňové poradce a insolvenční správce.

Ostatním – tj. zejména fyzickým osobám nebo fyzickým osobám podnikajícím podle zvláštních předpisů či spolkům se datové schránky zřizují na žádost, pro ně tedy povinné nejsou. Skutečnost, zda osoba má zřízenou datovou schránku či nikoli, je pro účinky správního doručování písemností zcela zásadní, jak bude uvedeno dále. Při doručování je tedy (v případě osob, u nichž není zřízeno datové schránky povinné) bezpodmínečně nutné zjišťovat, zda schránku zřízenou mají či nikoli.

V případě doručování do datových schránek mohou v praxi nastat dvě situace, které je třeba odlišovat z důvodu účinků tzv. náhradního doručení. Prvním případem je situace, kdy subjekt má datovou schránku a orgán veřejné správy do této schránky doručuje. Při doručování písemností orgánu veřejné moci prostřednictvím datové schránky se postupuje podle § 17 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 17 odst. 3 tohoto zákona je dokument, který byl orgánem veřejné moci prostřednictvím datové schránky odeslán a dodán do datové schránky adresáta, doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu.

Pokud se tato osoba do datové schránky nepřihlásí ve lhůtě **10 dnů** ode dne dodání dokumentu do této schránky, považuje se tato písemnost za doručenu uplynutím posledního dne desetidenní lhůty, s výjimkou, vylučuje-li jiný právní předpis náhradní doručení (§ 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb.). Dodáním do datové schránky se přitom z faktického hlediska rozumí okamžik, od kterého je datová zpráva dostupná v datové schránce příjemce zprávy, k tomu blíže např. rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010. Otázka, zda při fikci doručení je rozhodné, na jaký den desátý den případně, nebyla právní teorií jednoznač-

ně vyřešena a existovaly delší dobu dva různé právní názory (viz např. závěr poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 84/2009). Toto právní posouzení bylo předmětem posuzování i u Nejvyššího správního soudu. Konkrétně NSS v odůvodnění rozsudku ze dne 16. 5. 2013, č. j. 5 Afs 76/2012 dospěl k závěru, že na počítání lhůty podle § 17 odst. 4 zákona o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů se nevztahuje pravidlo pro počítání času uvedené v § 33 odst. 3 daňového řádu. Konstatoval, že nepřihlásí-li se do datové schránky osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu, ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručení posledním dnem této lhůty, a to i v případě, že případně konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek. Skutečnost, že uvedené lze aplikovat na řízení vedená dle správního řádu, byla potvrzena v rozsudku NSS ze dne 14. 1. 2016, č. j. 10 As 46/2015 dle kterého soud NSS s ohledem na svou dosavadní judikaturu dospěl k závěru, že v případě doručování do datové schránky tato zákonná fikce nastane bez ohledu na to, zda poslední den této lhůty připadne na sobotu, neděli nebo svátek.

V souvislosti s doručováním do datových schránek je nutno zmínit stanovisko k elektronické komunikaci mezi soudy a účastníky řízení, které schválilo Plénum Nejvyššího soudu dne 5. 1. 2017. Ač se primárně vztahuje na elektronickou komunikaci soudy, jeho závěry jsou dle mého názoru aplikovatelné i na komunikaci mezi správními orgány a účastníky správních řízení. Stanovisko Pléna Nejvyššího správního soudu se mimo jiné zabývalo i charakterem lhůty upravené v ust. § 17 odst. 4 zákona o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, a konstatovalo, že lhůta uvedená v § 17 odst. 4 zákona je lhůtou procesní, jejíž běh se při doručování písemností v občanském soudním řízení počítá podle § 57 odst. 1 a 2 o. s. ř. a při doručování písemností v trestním řízení podle § 60 odst. 1, 2 a 3 trestního řádu. Ust. § 57 odst. 2 o. s. ř. a § 60 odst. 3 trestního řádu shodně upravuje, že případně-li konec lhůty na den pracovního klidu nebo pracovního volna, pokládá se za poslední den lhůty **nejbližší příští pracovní den**. Ve světle výše uvedeného se domnívám, že právní názor Nejvyššího správního soudu ohledně závěru, že fikce doručení do datové schránky prováděné dle správního řádu do datové schránky může připadnout i na sobotu, neděli nebo svátek, je neudržitelný.

Druhým a v praxi bohužel častým případem je situace, kdy subjekt má zřízenou datovou schránku, ale je mu v rozporu se zákonem doručováno jiným způsobem, např. prostřednictvím provozovatele poštovních služeb nebo do jiné datové schránky. K právním účinkům doručení jiným způsobem, ačkoli má adresát zřízenou datovou schránku, se vztahuje závěr č. 86 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 14. 12. 2009. Dle tohoto závěru v případě, že má fyzická nebo právnická osoba zřízenou datovou schránku a správní orgán jí písemnost, jež by jí měla být doručena do datové schránky, doručuje podle § 20, resp. § 21 správního řádu (tedy bez ohledu na zákon o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů), neuplatní se fikce doručení dle § 24 správního řádu. Účinky doručení však nastanou v případě, že daná osoba písemnost převezme při pokusu o doručení či ve lhůtě 10 dnů od tohoto pokusu, pokud při pokusu o doručení nebyla zastížena. Přijetí odlišného výkladu např. v tom smyslu, že by písemnost nebyla považována za doručenu ani v případě, že by daná osoba písemnost převzala, by dle závěru poradního sboru bylo možné považovat za zby-

tečně přepjatý formalismus, neboť by bylo nezbytné doručení provést znovu, ačkoli se adresát s doručovanou písemností prokazatelně seznámil. Osobě, které bude takto správním orgánem doručeno, nevzniká újma, neboť se dobrovolně s doručovanou písemností seznámila. Vychází to i z obecné zásady uvedené ust. § 84 odst. 2 správního řádu, dle kterého se neúčinnosti doručení nemůže domáhat ten, kdo se s obsahem písemnosti prokazatelně seznámil (k tomu blíže např. rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 AfS 148/2008). To však nic nemění na tom, že se jedná o nesprávný úřední postup, v důsledku kterého toho **není možné uplatnit fikci doručení**. Vychází se z toho, že pokud fyzická osoba požádala o zřízení datové schránky a tato schránka je zpřístupněna, nebo se jedná o subjekt, kterému byla zřízena ze zákona, pak legitimně očekává, že jí budou ve správním řízení doručovány písemnosti do této datové schránky. Citovaný závěr poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu se zabývá rovněž právními účinky doručení v případě dodání datové zprávy do jiné datové schránky.

K uvedenému problematice se vyjadřovalo i výše uvedené stanovisko Pléna Nejvyššího soudu dne 5. 1. 2017. Z uvedeného stanoviska vyplývá, že předpokladem pro doručování do datových schránek je, že adresát má zpřístupněnou svou datovou schránku, adresát má fyzickou osobu oprávněnou nebo pověřenou k přístupu do své datové schránky a že nedošlo (ani zpětně) ke znepřístupnění datové schránky. Ohledně doručování do datových schránek právnických osob Nejvyšší soud zaujal názor, že prokáže-li adresát, který je právnickou osobou, že v době doručování písemnosti neměl osobu oprávněnou nebo pověřenou k přístupu do své datové schránky a že tento stav nezavinil, nenastanou účinky doručení. Ačkoli důkazní břemeno je v tomto případě na adresátovi, domnívá se, že v praxi může být tento právní závěr problematický.

Plénum Nejvyššího soudu se rovněž vyjadřovalo k situaci, kdy má fyzická osoba zřízeno více datových schránek. Z uvedeného stanoviska vyplývá, že má-li fyzická osoba zřízeno více datových schránek (např. datovou schránku fyzické osoby a datovou schránku podnikající fyzické osoby, nebo advokát datovou schránku podnikající fyzické osoby – advokáta, ale též insolvenčního správce nebo daňového poradce), je třeba jí doručovat písemné vyhotovení rozhodnutí, jiných úkonů a další písemnosti do té datové schránky, která odpovídá povaze doručované písemnosti. Účinky doručení písemnosti však nastanou i jejím doručením do jiné („nepříslušné“) datové schránky téže fyzické osoby za podmínek § 17 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Nemá-li fyzická osoba, které se doručuje, zřízeno žádnou datovou schránku, je jí doručováno pouze dle správního řádu, tj. dle § 20 odst. 1 správního řádu v následujícím pořadí:

Na adresu pro doručování, tj. na adresu sdělenou správním orgánem pro konkrétní řízení, resp. pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu, tato adresa může být i adresou elektronickou. Při tomto způsobu doručování je nutno upozornit na ust. § 20 odst. 8 správního řádu, dle kterého v případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát datovou zprávou podepsanou adresátem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako

nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Správní řád v této souvislosti hovoří pouze o tzv. nedoručitelné písemnosti, neřeší však, jak postupovat v případě, že adresátem byla uvedena neexistující elektronická adresa. Tuto situaci řešil NSS ve svém rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 a dospěl k závěru, že povinnost správního orgánu doručovat na elektronickou adresu sdělenou účastníkem dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu není absolutní. Jestliže písemnosti nelze z objektivních technických důvodů, které zjevně nejsou dočasných či nahodilého charakteru vůbec odeslat, je možné doručit písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu vůbec nepožádal. Uvedené však nezabývá správní orgán zachytit tuto takový způsobem, z něhož budou jasně seznatelné důvody, pro něž nebylo možno písemnost odeslat.

Pokud nelze doručovat výše způsobem uvedeným pak je nutno jako další způsob v pořadí doručovat na **adresu evidovanou** jako adresa pro doručování v informačním systému evidence obyvatel, a pokud neplatí 1) ani 2), pak se doručuje fyzické osobě **na adresu jejího trvalého pobytu** a ve věcech podnikání i do místa podnikání.

Stejně jako v případě doručování do datové schránky, je doručování na správnou adresu zcela zásadní pro účinky tzv. fikce doručení. Fikce doručení nastane pouze za předpokladu, že byla písemnost uložena, a zároveň byl adresát, v souladu s § 23 odst. 4 správního řádu, vyzván vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl, a byl písemně poučen o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 správního řádu vyvolalo. Lhůta 10 dnů, v níž si může adresát písemnost vyzvednout je zásadní, pokud by byla kratší, nemohou účinky fikce nastat. **Je podstatné, kterým dnem je desátý den**, resp. který den dojde k fikci doručení, pokud si písemnost adresát za podmínek ust. § 23 odst. 4 správního řádu ve lhůtě 10 dnů nevyzvedne. Po účinnosti nového správního řádu nebylo praxí jednoznačně vykládáno, zda se na běh úložní lhůty dle § 24 odst. 1 nového správního řádu vztahují pravidla pro počítání času dle § 40 nového správního řádu. Dvojí výklad sjednotil až NSS ve svém rozsudku ze dne 27. 5. 2010 č. j. 9 As 55/2009 ve kterém uvedl, že z pohledu právní teorie ustanovení § 24 odst. 1 nového správního řádu formálně neupravuje lhůtu, ale dobu. Jestliže však sám zákon v tomto ustanovení explicitně používá pro označení tohoto časového úseku termín „lhůta“, pak nelze tuto legislativní nedůslednost napravit výkladem provedeným v neprospěch účastníků. Nejedná se o marginální záležitost, ale o frekventovanou a pro účastníky velice podstatnou skutečnost mající závažné důsledky v oblasti jejich procesních práv. Jestliže otázka vztahu ustanovení § 24 odst. 1 a § 40 odst. 1 písm. c) nového správního řádu není zákonem upravena jednoznačně, a zákonodárce tak dokonce učinil opakovaně (i po sporech ohledně shodného problému za předchozí právní úpravy), nelze trvat na výkladu formálně odpovídající právní teorii, která nebyla důsledně promítnuta do zákona. Ustanovení § 40 nového správního řádu je uvozeno nadpisem „počítání času“, avšak při formulaci pravidel je používán pouze termín „lhůta“. Jestliže pojmu „lhůta“ je zákonodárcem užito i v § 24 odst. 2 nového správního řádu, bez stanovení speciální úpravy jejího běhu, pak účastník řízení odůvodněně očekává, že se pro posouzení jejího běhu použijí obecná pravidla pro počítání „lhůt“.

Z uvedeného tedy vyplývá, že při počítání lhůt tzv. náhradního/fikce doručení je nutno aplikovat ust. § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, dle kterého připadne-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty **nejbližší příští pracovní den**. To znamená, že fikce doručení musí vždy připadnout na pracovní den. Současně platí, že vzhledem k tomu, že se jedná o lhůtu procesní, den uložení na poště se do těchto 10 dnů nezapočítává. Na rozdíl od starého správního řádu, není nutné, aby se adresát v místě doručování zdržoval.

V souvislosti s fikcí doručení je třeba zmínit to, zda podmínkou pro fikci doručení je následné (tj. po 10 dnech) vhození písemnosti do schránky adresáta nebo na jiné vhodné místo. Tato otázka byla doposud judikaturou řešena nejednoznačně. Podle právní věty rozsudku NSS ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 53/2011 platí, že písemnost může být podle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004 účinně doručena fikcí jen za podmínky, že byla po uplynutí desetidenní úložní doby podle § 23 odst. 4 věty druhé citovaného zákona vložena do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, nevyloučil-li to správní orgán a bylo-li to možné. Na uvedené navázal sedmý senát NSS i v rozsudku č. j. 7 As 125/2013 ze dne 27. 3. 2014, ve kterém mimo jiné konstatoval, že se písemnost považuje za doručenou fikcí v případě, že byla řádně uložena, včetně jejího vložení do domovní schránky. Třetí senát NSS se s právním názorem uvedeným v těchto rozsudcích neztotožnil, měl za to, že následné vhození do schránky či na jiné vhodné místo nemá na fikci doručení vliv, a proto tuto právní otázku usnesením NSS ze dne 3. 2. 2016, č. j. 3 As 241/2014 postoupil k rozhodnutí rozšířenému senátu NSS. Rozšířený senát NSS se ve svém rozsudku ze dne 20. 12. 2016 č. j. 3 As 241/241-41 ztotožnil s právním názorem třetího senátu a konstatoval, že na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu **nemá** vliv skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo ke vhození doručované písemnosti do schránky adresáta.

I v tomto případě však platí, že fikce doručení je možná pouze v případě, že je doručováno na správnou adresu, tj. jestliže adresát zásilku převezme na adrese odlišné od adresy, kterou si zvolil pro doručování, nemůže se následně domáhat nedoručení, neboť tím, že zásilku přebral de facto aproboval nesprávný úřední postup při doručování. V případě, že zásilku nepřevzme, však nemůže nastat fikce doručení a písemnost tak nelze považovat za doručenu.

Posledním způsobem, jakým je možné doručovat písemnosti, je doručování veřejnou vyhláškou. Doručovat veřejnou vyhláškou je možné pouze tehdy, pokud tak stanoví zvláštní právní předpis (např. stavební zákon před novelou provedenou zákonem č. 350/2012 Sb. stanovil pro územní řízení doručování veřejnou vyhláškou, veřejnou vyhláškou doručuje v tzv. navazujícím řízení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, kterým byl současně s účinností od 1. 4. 2015 novelizován stavební zákon) anebo, pokud tak sice zvláštní právní předpis nestanoví, ale jedná se o řízení s velkým počtem účastníků řízení (tj. více než 30). Vždy však platí, že tzv. hlavním účastníkům řízení dle ust. § 27 odst. 1 správního řádu je nutno doručovat jednotlivě.

Podle § 25 odst. 2 správního řádu se doručení veřejnou vyhláškou provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenu, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost zveřejnit písemnost způsobem umožňujícím dálkový přístup.

V zásadě tedy musí být splněny dvě zákonem stanovené podmínky – písemnost musí být zveřejněna po celých 15 dnů, což v praxi znamená, že písemnost je na úřední desce zveřejněna celkem 17 dnů – první den se do uvedených 15 dnů nezapočítává a k doručení dochází po uplynutí celého patnáctého dne. Judikaturou i poradním sborem Ministra vnitra ke správnímu řádu (Závěr č. 19 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 5. 12. 2005) byla řešena otázka, zda se za den doručení veřejnou vyhláškou považuje i sobota, neděle nebo jiný svátek, resp. zda za 15. den vyvěšení lze považovat tyto dny, nebo až první následující pracovní den. NSS ve svém rozsudku ze dne 9. 12. 2009, č. j. 1 As 86/2009 uvedl, že v případě doručování veřejnou vyhláškou se nejedná o lhůtu, ale o dobu, jelikož jde o samostatnou právní událost, s níž právo spojuje určité důsledky, na kterou se pravidla o počítání lhůt uvedená v § 40 správního řádu nevztahují, neboť se nepředpokládá žádná činnost účastníka řízení, nejedná se o lhůtu, na kterou by bylo vázáno provedení určitého úkonu. Pokud tedy patnáctý den připadne na den pracovního klidu, doba, po níž má být veřejná vyhláška vyvěšena, končí rovněž tímto dnem, a tento den se zároveň považuje za den doručení. Doba, po kterou je písemnost vyvěšena, se počítá až ode dne následujícího po dni vyvěšení, protože dle § 25 odst. 2 správního řádu se písemnost považuje za doručenu patnáctým dnem po vyvěšení. Uvedený právní názor byl dále podpořen v rozsudcích NSS ze dne 13. 3. 2014, č. j. 6 As 55/2013 nebo ze dne 25. 6. 2014, č. j. 2 As 60/2014.

Aby mohlo dojít k řádnému doručení veřejnou vyhláškou, musí být současně splněna povinnost zveřejnit písemnost způsobem umožňujícím dálkový přístup. Jak uvedl NSS ve svém rozsudku ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 As 47/2016 je správní orgán v rámci své úřední činnosti povinen zajistit patřičnou dokumentaci toho, že tak bylo vskutku zákonem stanoveným způsobem učiněno. Jiným způsobem řečeno, po správním orgánu se zde požaduje obdobný způsob dokumentace, jaký je při doručování vyžadován uchovávání doručenek či jiných dokladů o doručení ve správním spise a skutečnost mít zdokladovanou. Nepostačí tedy pouze důkaz o tom, že písemnost byla po zákonem stanovenou dobu vyvěšena na úřední desce, ale musí být prokázáno, že byla přístupná i (zpravidla na webových stránkách úřadu) způsobem umožňujícím dálkový přístup. Jak vyplývá např. z rozsudku NSS ze dne 21. 7. 2015, č. j. 2 As 15/2015 důkazní břemeno ohledně doručování písemností účastníkům správního řádu leží na správním orgánu.

*K právnímu stavu ke dni 27. 1. 2017
pracovala Mgr. Jana Janečková*